

Herudover er artikel 228 i EF-Traktaten blevet ændret, således at det bl.a. er muligt at træffe beslutning om, at en international aftale skal finde anvendelse, inden den formelt er trådt i kraft, såkaldt midlertidig anvendelse af en aftale. Denne procedure skal gøre det muligt hurtigt at iværksætte internationale aftaler.

3. Retlige og indre anliggender

Det nye afsnit i søjle 1

Amsterdam-Traktaten indebærer, at en række af samarbejdsområderne i søjle 3 overflyttes til det overstatslige samarbejde i form af et nyt afsnit i søjle 1.

Følgende samarbejdsområder er omfattet af det nye afsnit i søjle 1:

1. Intern og ekstern grænsekontrol, herunder visumregler for ophold i højst tre måneder,
2. Asylpolitik vedr. personer omfattet af Flygtningekonventionen,
3. Asylpolitik vedrørende andre personer med behov for international beskyttelse, herunder midlertidig beskyttelse,
4. Indvandring,
5. Regler om tredjelandsstatsborgeres mulighed for at tage ophold i et EU-land, når de allerede har lovligt ophold i et andet EU-land,
6. Byrdefordeling mellem EU-landene i forbindelse med modtagelse af flygtninge og fordrevne,
7. Civilretligt samarbejde af grænseoverskridende karakter og som er af betydning for udviklingen af det indre marked,
8. Administrativt samarbejde mellem myndighederne på disse områder.

Der skal som hovedregel inden for en periode af fem år efter Amsterdam-Traktatens ikrafttrædelse vedtages regler på områderne i punkt 1-4. Endvidere følger det, at de regler, som måtte blive vedtaget inden for punkt 2-3 (asylpolitik), vil være minimumsregler, som alle medlemslande skal opfylde. De enkelte medlemslande vil derfor kunne opretholde højere standarder.

Beslutninger vedrørende disse samarbejdsområder vil som hovedregel i en overgangsperiode på fem år efter Traktatens ikrafttræden skulle træffes med enstemmighed på forslag af Kommissionen eller en medlemsstat (delt initiativret) og efter høring af Europa-Parlamentet.

Efter udløbet af denne periode vil man overgå til eksklusiv initiativret for Kommissionen; dog således at Kommissionen behandler enhver anmodning fra medlemsstaterne om, at Kommissionen forelægger Rådet et forslag. Desuden vil man skulle træffe afgø-

relse med henblik på, at alle eller dele af samarbejdsområderne i stedet underlægges proceduren med fælles beslutningstagen og dermed kvalificeret flertal. Denne afgørelse træffes af Rådet med enstemmighed og efter høring af Parlamentet.

Eftersom afsnittet om visum, asyl, indvandring og andre politikker i forbindelse med den fri bevægelighed for personer er placeret i søjle 1, vil de normale regler om *institutionernes rolle* inden for søjle 1 finde anvendelse.

Dette gælder ligeledes i forhold til EF-Domstolens rolle, idet adgangen til præjudiciel forelæggelse dog begrænses til nationale retter i sidste instans. Den præjudicielle forelæggelsesadgang er endvidere begrænset ved, at man ikke vil kunne indbringe sager vedrørende opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed.

For Danmark gælder i relation til dette afsnit særlige regler, som er beskrevet nedenfor.

Rest søjle 3

Med overflytningen af en række samarbejdsområder fra søjle 3 til søjle 1 indskrænkes omfanget af de resterende samarbejdsområder i søjle 3.

Rest søjle 3 kommer herefter til at koncentrere sig om bekæmpelse og forebyggelse af kriminalitet.

Man vil ikke længere kunne vedtage »fælles aktioner« inden for søjle 3-samarbejdet. Som afløsning har man i stedet indført to nye *instrumenter*, nemlig »rammeafgørelser« samt »afgørelser i andet øjemed«.

»Rammeafgørelser« benyttes i forbindelse med indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning. »Rammeafgørelser« er bindende for medlemslandene med hensyn til de tilsigtede mål, men overlader form og midler til de enkelte lande.

Formålet med »afgørelser i andet øjemed« er, at man skal kunne træffe afgørelser i overensstemmelse med traktatafsnittet, uden at disse – som for »rammeafgørelser« vedkommende – indebærer tilnærmelse mellem medlemslandenes lovgivning.

Fælles for såvel »rammeafgørelser« som »afgørelser i andet øjemed« er, at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelserne, at disse instrumenter ikke vil kunne tillægges umiddelbar anvendelighed.

Som en nyskabelse i forhold til »konventioner« gælder, at disse ikke længere kræver samtlige medlemslandes ratifikation, før de kan træde i kraft. Ikrafttræden, for de medlemslande som har ratificeret den pågældende konvention, sker, når mindst halvdelen af medlemslandene har ratificeret konventionen.

Beslutningsgrundlaget i søjle 3 vil som hovedregel fortsat være enstemmighed.